

Hélène (64) groeide op in een welgesteld gezin in Amsterdam Zuid. Omringd door dienstbodes, werksters, naaisters, huishoudsters en kindermisjes. Niets wees er toen op dat zij dertig jaar van haar volwassen leven als junk zou doorbrengen. Door het delen van naalden liep zijn hiv op. Ze kickte af, maar moet leven met de gevolgen van haar verslaving en ziekte. Haar lichaam wil niet meer zo, maar van binnen is zo nog steeds ...

'EEN STUDIEBOL ben ik nooit geweest. Ik bleef meerdere keren zitten, werd van scholen afgetrapt en kwam uiteindelijk op een chique internaat in Zwitserland terecht. Op mijn 16^e kwam ik terug en kreeg ik een brommertje voor mijn verjaardag. Ik ging werken voor uitzendbureaus en had verscheidene baantjes.

'We hebben echt gekke dingen gedaan, maar helaas ben ik veel vergeten van die tijd.'

Het stappen begon ook: met vriendinnen langs feestjes, naar dansavonden in Amstelveen. Later werden dat tripjes met de auto naar het Leidseplein in Amsterdam. Lekker dansen in de Lucky Star. Het was de tijd van de soul muziek.

Die gekke meid van vroeger

De meeste vrienden en ik begonnen met het roken van hasj. We hebben echt gekke dingen gedaan, maar helaas ben ik veel vergeten van die tijd. Mijn moeder en mijn broer vonden het maar niets dat ik blowde. Men wist er toen niet zoveel vanaf, ze dachten dat je er gek van kon worden.'

HIPPIE-HUWELIJK

‘Het was de hippietijd en er werd zoveel geëxperimenteerd. Na de hasj kwamen de LSD en amfetaminen. Als hippies onder elkaar deelden we onze drugs. We hallucineerden er op los, in het park of in iemands kamer. Ik ben met een vriendin naar Marokko vertrokken en daar heb ik een poos in Agadir geleefd. Mijn moeder stuurde mij maandelijks wat geld op en daar kon ik prima van leven. Ik woonde in een hotel en kon lekker chillen op het strand. In Marokko was de hasj makkelijk te krijgen. Ik kwam terug met grote stukken, die ik uitdeelde aan vrienden. Delen was toen nog de norm, dat is tegenwoordig wel anders.

‘Ik was een levensgenieter, wilde vooral pret maken.’

Ik had een erfenis gehad, maar die stond vast tot mijn 21^e. Ik wilde dat geld hebben om vrij te leven, te reizen, te dealen. Ik viel eigenlijk op vrouwen, maar ik besloot te trouwen met een serieuze vriend uit mijn vriendenkring die ik vertrouwde. Zo kreeg ik al op mijn 18^e het geld. Mijn vrienden en ik gingen in onze hippiekleding, met bonte stola's en al, naar het gemeentehuis. Na het huwelijk gingen we met zijn allen naar de bank. Ik was een levensgenieter, wilde vooral pret maken. We kochten van het geld een huis in Schoonhoven en daar gaven we grote

feesten. Onze Amsterdamse vrienden kwamen langs en samen dansten we en maakten we muziek. Mijn man en ik namen allebei weleens een vrouw mee naar huis, we hadden toch twee slaapkamers. Het waren geweldige tijden. Uiteindelijk zijn mijn man en ik acht jaar getrouwd geweest.’

ROES

‘Het geld raakte langzaam op. We gingen terug naar Amsterdam en verkochten het huis in Schoonhoven. Mijn verslavingsperiode is begonnen met opium. Dat rookten we niet, we spoten het. Ik voelde me zo lekker met opium, zo rustig. We haalden het bij de Chinezen achter de Nieuwmarkt. Eerst één keer per week, later elke dag. We hebben zo'n twee jaar opium gespoten en toen kwam de heroïne op de markt. Dat was nieuw en spannend. Het gevoel was ook anders dan met opium. Het was duurder, maar te lekker. We wisten dat we verslaafd waren, dat voelden we wel als we even niets hadden. Bij de GGD haalden we methadon om niet ziek te worden. Zo konden we overdag werken en geld verdienen. Daarvan haalden we na het werk weer een shot heroïne.

‘We wisten dat we verslaafd waren, dat voelden we wel als we even niets hadden.’

Natuurlijk ging het steeds slechter. We gingen stelen, de ene winkeldiefstal na de andere. Het werd dagelijkse kost. Ik kon niet meer in de Bijenkorf komen, daar was ik te vaak gepakt. Ik werd meteen herkend, want ik zag eruit als een lijk. Ik wilde afkicken, maar iedere keer begon ik weer, raakte ik weer verslaafd. Toen ik me weer eens had opgegeven bij een kliniek, werd er een bloedtest gedaan. Ze kwamen er daar achter dat ik seropositief was. Ik was 35 jaar. Hiv of aids kenden we niet, junkies gebruikten elkaars naalden en dachten niet na. Zo heb ik het virus opgelopen. Er waren nog geen medicijnen en vooral de junkies vielen met bosjes. Er zijn uit die tijd nog maar een paar mensen over, de rest is gestorven.’

VROUWENLIEFDE

‘Via een pastoor kwam ik in een woongemeenschap terecht. Een speciale plek voor mensen aan de rand van de samenleving. Ik voelde me direct thuis. Met zijn vijftien wonden we, werkten we en aten we. Toen ben ik afgekickt. Methadon krijg ik nog wel, want mijn lichaam kan het niet aan om helemaal af te kicken. Ik wist totaal niet hoelang ik nog zou leven met hiv. De remmers waren er nog niet. Inmiddels ben ik dertig jaar verder en ben ik tien keer van medicijn gewisseld. Vroeger waren de bijverschijnselen heel heftig, veel braken en zo. Ik heb een keer meegeemaakt dat ik nieuwe hiv-medicijnen kreeg en dat ik er zo ziek werd, ik snapte

er niets van. Bleek dat die pillen het effect van de methadon wegnamen. Ik had afkickverschijnselen. Dus hup, de dosis methadon omhoog.

‘Ik zou graag een relatie hebben met een leuke vrouw.’

Ik ben dertig jaar junk geweest en heb dertig jaar hiv. Dat heeft impact gehad op mijn lichaam. Ik heb een ontstoken hartspier gehad, een longembolie en mijn conditie is erg slecht. Ik loop met een

rollator. In mijn hoofd ben ik nog steeds die gekke meid van vroeger, maar mijn lichaam wil niet meer zo. Toch zou ik zo graag een relatie hebben met een leuke vrouw. Het valt niet mee om iemand te vinden. Ik ben zo mager dat iedereen denkt dat ik anorexia heb. En mensen vinden het toch ook eng als ze horen dat ik seropositief ben. Mijn hiv-consultant is een buddy voor me aan het zoeken. Ik heb jaren gewacht op een lesbische buddy die met me naar vrouwencafés wil gaan, maar er zijn geen lesbische buddies! Nu zoek ik gewoon een leuke man, vrouw of homo als buddy. Er zijn zoveel momenten

geweest dat ik dood had kunnen zijn. Door de drugs, door het junkie leven, door ondervoeding, door het virus. Maar ik leef nog steeds. Nu hoop ik op iemand om dit leven mee te delen. Ik heb zoveel liefde te geven.’

LEVENSVERHAAL

Hélène werkt, met hulp van advocaat Oscar Hammerstein, aan een boek. Een open, eerlijk en gedetailleerd verhaal over haar leven. De datum van publicatie is nog niet bekend.